

Переклала з англійської *Тетяна Вераксих*

Перекладено за виданням:
Lazarus by Lars Kepler

All rights reserved. No part of this publication may be reproduced or stored in a retrieval system or transmitted in any form or by any means, whether electronic, mechanical, photocopying, recording or other kind, without the prior permission in writing of the owners.

Усі права застережено. Жодну частину цієї публікації не можна відтворювати, зберігати в системі пошуку інформації чи передавати в будь-якій формі будь-яким способом — електронним, механічним, ксерокопіюванням або іншим чином — без попереднього письмового дозволу власника.

Надруковано за угодою із агенцією Salomonsson

Кеплер, Л.

К35 Лазар / Ларс Кеплер ; пер. з англ. Т. Вераксих. — К. : Вид. група КМ-БУКС, 2025. — 552 с. — (Серія «Детектив Йона Лінна», книга сьома).

ISBN 978-966-948-897-8

По всій Європі найжорстокіші злочинці помирають за жахливих обставин. Спочатку здається лише збігом, що вони нарешті отримують кару за свої злочинні діяння. Але коли з'ясовується, що дві жертви були пов'язані з детективом Йогою Лінною, стає зрозуміло, що працює один вбивця. Проте поліція не поспішає розпочинати розслідування. Якщо таємничий месник полегшує їм роботу, навіщо ж стояти у нього на шляху? Однак Йона переконаний, що убивця — не «санітар лісу». Ці смерті слугують значно темнішій меті.

У пошуках допомоги Йона звертається до Сагі Бауер. Якщо його здогад правильний, вона одна з небагатьох, хто має шанс зупинити цього злочинця. Але Сага бореться з власними демонами — і вбивця знає, як використати їх на свою користь. Він продовжує безкарно наносити удари, і, здається, ніхто не в безпеці. Коли вбивця починає обирати мішенню найближчих людей Сагі та Йони, стає дедалі очевиднішим, що весь цей час Йона мав рацію, і що, вистежуючи злочинця, йому доведеться зіткнутися з привидами зі свого минулого... найстрашнішим монстром, з яким йому коли-небудь доводилося зустрічатися.

УДК 821.113.6 – 31

© Lars Kepler, 2018

© Вераксих Т., переклад, 2024

© ТОВ «Видавнична група КМ-БУКС», 2025

ISBN 978-966-948-897-8

Пролог

БІЛЕ СВІТЛО НЕБЕС ВИКРИВАЄ СВІТ У ВСІЙ ЙОГО ОГОЛЕНІЙ жорстокості, певно, саме таким бачив його зі своєї гробниці Лазар.

Ребриста металева підлога вібрує під ногами священника. Однією рукою він чіпляється за перила, водночас намагаючись урівноважити хитання за допомогою свого ціпка.

Сонливо рухається сіре море, ніби полотно намету, що розвівається.

Пором тягнеться вперед вздовж двох сталевих тросів, натягнутих між двома островами. Троси підіймаються з води перед човном і знову занурюються у воду за ним.

Поромник гальмує, здіймаються спінені хвилі, і трап з грюкотом простягається до бетонної пристані.

Священник злегка шпортається, коли ніс вдаряється об крила і поштовх відлунює по корпусу.

Він тут, аби відвідати Ерланда Лінда, церковного наглядача на пенсії, оскільки той не відповідає на дзвінки та не з'явився на передріздвяну службу у церкві Лена, на яку завжди ходив.

Ерланд живе у котеджі наглядача за каплицею Гегмарсе, яка належить парафії. Він страждає від деменції, але йому і досі платять за те, що він косить траву та посипає доріжки піском, коли починаються заморозки.

Священник крокує звивистою гравійною стежкою, його обличчя німіє на холодному повітрі. У його полі зору нікого, але за кілька кроків до каплиці він чує вереск токарного верстату із сухого доку вниз на верфі.

Він уже не пам'ятає ту біблійну цитату, яку твітнув того ранку, і думав про те, аби повторити її Ерландові.

На тлі пласких сільськогосподарських угідь та лісосмуги біла каплиця має вигляд, ніби вона зведена зі снігу.

Позаяк місце поклоніння на зиму зачинається, священник іде прямо до котеджу наглядача і стукає у двері вигином ціпка, чекає, а тоді заходить всередину.

— Ерланде?

Вдома нікого. Він тупотить черевиками і роззирається. На кухні безлад. Священник дістає пакет булочок із корицею та кладе його на стіл поряд з лотком з фольги, у якому лежать залишки потрісканого картопляного пюре, висохлий соус та дві сірі фрикадельки.

Верстат на узбережжі затихає.

Священник виходить, пробує відчинити двері до каплиці, тоді заходить у незамкнений гараж.

Там на підлозі валяється брудна лопата та стоїть пластикове відро, наповнене іржавими пастками для щурів.

Своїм ціпком він піднімає пластикову накривку зі снігоприбиральної машини, але зупиняється, коли чує віддалений стогін.

Він знову виходить назовні та йде до руїн старого крематорію на узліссі. Піч та кіптявий обрубок димаря стирчать серед високих бур'янів.

Священник обходить стос дерев'яних піддонів, постійно озираючись через плече.

Він мав зловісне передчуття ще з моменту, коли ступив на борт порому.

Сьогоднішнє світло теж не заспокоює.

Дивний звук лунає знову, ніби теля, що потрапило в пастку у металевому ящику.

Він зупиняється і нерухомо стоїть, не видаючи ні звуку.

Навколо тиша, з його рота клубочиться пара.

Земля за купою компосту втоптана, вся в грязюці. Мішок компосту для рослин у горщиках притулений до одного з дерев.

Священник рушає у напрямку компосту, але зупиняється, коли підходить до металеві труби, що приблизно на півметра стирчить із землі. Можливо, вона позначає межу.

Спираючись на ціпок, він дивиться в ліс та бачить стежку, вкриту сосновими гілками та шишками.

У кронах дерев завиває вітер, а десь вдалині кричить одинока ворона.

Священник розвертається, чує дивний стогін позаду себе та починає йти швидше. Він проходить повз крематорій та котедж, зиркає собі за плече і думає, що все, чого йому хочеться зараз, — це повернутися до свого будинку та сісти перед вогнищем із трилером та келихом віскі.

1

брудна поліційна машина їде з центру осло зовнішньою кільцевою дорогою. Бур'яни, що ростуть за бар'єрами, тремтять від вітру, а вздовж канами летить пластиківий пакет.

Карен Штанге та Матс Листад відповіли на дзвінок, хоча уже й пізно.

Їм і справді час уже завершувати робочий день, але вони натомість їдуть до Твейти.

Кілька жителів багатоквартирного будинку жалілися на жакхливий сморід. Компанія з обслуговування відправила когось перевірити сміттєві баки, але всі вони були чисті. Виявилось, що запах виходив із квартири на одинадцятому поверсі. Зсередини було чути звук тихих співів, але мешканець, Відар Говланд, відмовлявся відчиняти двері.

Поліційна машина проїжджає повз промислову ділянку.

За огорожею з колючим дротом знаходяться скіпові машини, вантажівки й склади, наповнені сіллю та готові до зими.

Багатоквартирний будинок біля зупинки «Накквес» схожий на величезні бетонні сходи, що перекинулися та розпалися на три частини.

Чоловік у сірому комбінезоні, що стоїть перед фургоном з логотипом «Слюсарні послуги Мортенса LTD» збоку, махає їм. На нього падає світло їхніх фар, і тінь його піднесеної руки здійсмається на кілька поверхів уверх будівлею за ним.

Карен звертає до бордюру та обережно зупиняється, вмикає ручне гальмо, вимикає двигун та виходить із машини разом із Матсом.

Небо вже темніє на ніч. Повітря холодне, здається, що буде сніг. Двоє поліціантів тиснуть слюсареві руку. Він гладко виголений, але його щоки сірі, груди здаються зіщуленими, і рухається він якомсь смикано, нервово.

— Чули анекдот про те, як шведську поліцію викликали на кладовище? Уже знайшли триста тіл, — майже задихаючись, жартує він та дивиться додолу, сміючись.

Огрядний чоловік із компанії з обслуговування сидить у пікапі та палить.

— Старий, напевно, забув, що залишив пакет сміття в коридорі, — бурмоче він, а тоді відчиняє двері машини.

— Будемо на це сподіватися, — відповідає Карен.

— Я грюкав у двері та кричав через поштову скриньку, що викличу поліцію, — каже чоловік і відкидає недопалок.

— Ви зробили правильно, зателефонувавши нам, — відповідає Матс.

За останні сорок років мертві тіла тут знаходили двічі, одне на паркувальному майданчику, інше — в одній із квартир.

Двоє офіцерів та слюсар проходять за працівником обслуговуючої компанії через двері, і їх одразу ж вражає нудотний запах.

Усі намагаються не дихати носом, коли заходять у ліфт.

Двері зачиняються, і вони відчують тиск під ногами, коли піднімаються вверх.

— Одинадцятий поверх наш улюблений, — каже чоловік із обслуговуючої компанії. — Минулого року ми мали тут важке виселення, а 2013 року пожежа повністю спопелила одну з квартир.

— На шведських вогнегасниках пишуть, що їх потрібно перевіряти за три дні до будь-якої пожежі, — тихо каже слюсар.

Коли двері ліфта відчиняються, запах такий жахливий, що в очах кожного з них читається розпач.

Слюсар закриває ніс та рота руками.

Карен намагається не виблювати. Таке відчуття, що її діафрагма панікує і намагається виштовхати вміст шлунка назовні через горло.

Чоловік із обслуговуючої компанії натягує джемпер на ніс та рот, а іншою рукою показує на квартиру.

Карен підходить, притуляє вухо до дверей та слухає. Зсередини не долинає жодного звуку. Вона дзвонить у дверний дзвінок.

Лунає приглушена мелодія.

Раптом вона чує слабкий голос у квартирі. Чоловічий голос, що наспівує чи декламує щось.

Карен стукає у двері, чоловік затихає, а тоді починає знову, дуже тихо.

— Зайдімо всередину, — каже Матс.

Слюсар підходить до дверей, ставить важку сумку на підлогу та розстібає її.

— Ви це чуєте? — запитує він.

— Так, — відповідає Карен.

Відчиняються двері однієї з квартир, і з них виглядає маленька дівчинка зі світлим скуйовдженим волоссям та темними колами під очима.

— Повернися всередину, — каже Карен.

— Я хочу подивитися, — усміхається дівчинка.

— Твоїх мамі й тата немає вдома?

— Я не знаю, — каже вона і швидко зачиняє двері.

Замість того аби використати відмичку, слюсар просто просвердлює увесь замок. Блискучі металеві спіралі розлітаються та падають на підлогу. Він піднімає

гарячі частини циліндра, ховає їх у сумку, дістає засув і відступає.

— Почекайте тут, — каже Матс чоловікові з обслуговуючої компанії та слюсареві.

Коли Матс відчиняє двері та гукає у квартиру, Карен дістає пістолет.

— Поліція! Ми заходимо!

Карен дивиться на пістолет у своїй блідій руці. На кілька миттєвостей чорний металевий предмет видається цілковито чужим, усі його частини, ствол, затвор, приклад.

— Карен?

Вона підводить очі й зустрічається з поглядом Матса, потім повертається у бік квартири, підіймає пістолет та заходить, іншою рукою прикриваючи рота.

Вона не бачить жодних сміттєвих пакетів у коридорі.

Напевно, сморід походить із кухні чи ванної кімнати.

Єдині звуки — стукіт її чобіт пластиковою підлогою та її власне дихання.

Вона проходить повз вузьке дзеркало у коридорі, заходить у вітальню, швидко перевіряє кутки та оглядає хаос, що панує в кімнаті. Телевізор звалили на підлогу, папороті у горщиках розтриті, ліжко-диван стоїть навскіс, одна з подушок розпорота, а лампа валяється на підлозі.

Вона наводить пістолет на коридор, що веде до кухні та ванної кімнати, дозволяє Матсу пройти вперед та йде за ним.

Їхні черевики хрустять на розбитому склі.

Одна з настінних ламп горить, маленькі часточки пилу кружляють у її світлі.

Вона зупиняється і прислухається.

Матс відчиняє двері ванної, а тоді опускає зброю. Карен намагається зазирнути всередину, але двері блокують світло. Їй вдається розгледіти лише брудну душову